

DENİZLER KARARDI...

Bir dostumdan MSN'den bir slayt gösterisi aldım. Ahmet Kaya'nın " O Mahur Beste çalar.." türküsünün hikayesini anlatan slaytın kısa öyküsünü sizlerle paylaşmak istedim.

MAHUR BESTE

şenlik dağıldı, bir acı yel kaldı bahçede yalnız.
o mahur beste çalar, müjgan'la ben ağlaşırız.
gitti... dostlar şölen bitti, ne eski heyecan ne hız,
yalnız kederli yalnızlığımız da sıralı sırasız.
o mahur beste çalar, müjgan'la ben ağlaşırız.

bir yangın ormanından püskürmüş, genç fidanlardı,
güneşten ışık yontarlardı, sert adamlardı,
hoyrattı, gülüşleri aydınlığı çalkalardı.
gittiler... akşam olmadan, ortalık karardı.

bitmez sazların özlemi, daha sonra, daha sonra,
sonranın bilinmezliği, bir boyut katar ki onlara...
simsiyah bir teselli olur, belki kalanlara
geceler uzar, hazırlık... sonbahara...

A. İLHAN

"12 Mart sonrasının kahr günleriydi. Bir sabah radyoda duyduk ağır haberi: Denizlere kıymışlardı...

Karşıyaka'dan İzmir'e gitmek için vapura bindim.

Deniz bulanıktı simsiyah, alçalmış bir gökyüzünün altında hırçın, çalkantılı... Acı bir yel esintisinin altında aklıma düştü ilk mısra...

Vapurda sessiz bir köşe bulup yüksek sesle tekrarladım. Vapurdan indikten sonra rıhtım boyunca bu ilk mısraları tekrarlayarak yürüdüm.

"bir yangın ormanından püskürmüş genç fidanlardı, güneşten ışık yontarlardı, sert adamlardı, hoyrattı, gülüşleri aydınlığı çalkalardı, gittiler... akşam olmadan, ortalık karardı "

06 Mayıs 1972

Atilla İLHAN'ın bu anlatımı ister istemez beni o güne götürdü.

Antakya Lisesinde 1. sınıf öğrencisiydim. Güzel bir mayıs günüydü. O gün hava pırıl pırıldı.1972 yılının 6 Mayısı cumartesi günüdür. O yıllarda resmi daireler, bankalar, okullar cumartesi günleri yarım gündü. Her zaman olduğu gibi o günde okuldan çıkmış, daha eve gitmeden köprüdeki Gündüz sinemasının yanındaki sineme afişlerine bakıyordum. Cumartesi günleri genelde saat 14.00 matinesini kaçırmazdık. Hangi filme gitmek için afişlere bakarken radyodaki saat 1 ajansında ilk haber Denizlerin haberi idi. Donup kalmıştım. İçimde bir öfke dalgası kabarmıştı. Yaşlar gözlerimden aşağıya süzölmeye başladı. Boğazım düğömlenmiş yutkunamıyordum. Bu arada yavaş yavaş sağ tarafımdaki benden yaşça büyük bir başka öğrenciyle göz göze geldik. Kolunu boynuma dolayarak bana sarıldı. O halde ne kadar kaldık hatırlamıyorum. Ama o gün tanıştığım lise 3. sınıf öğrencisi Hristiyan asıllı, sonraları İnşaat Mühendisi olan Semir Abidoğlu ile yüreğimde taşıdığım dostluk duygusunu ve acısını paylattığımız o anı, yaşadığım sürece hep anılarımda taşıyacağım.

